

Arrest

nr. 346 315 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 5 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 november 2025 met refertenummer 134018.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. RAHOU en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en legde op 29 februari 2024 een verklaring van wettelijke samenwoning af met zijn partner mevrouw F. M., van Belgische nationaliteit.

1.2. De wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner werd op 22 april 2024 geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Deurne.

1.3. Verzoeker diende op 6 augustus 2024 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*), in functie van zijn Belgische, wettelijk samenwonende partner, mevrouw F. M.

1.4. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen trof op 6 december 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Verzoeker diende op 13 mei 2025 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), in functie van zijn Belgische, wettelijk samenwonende partner, mevrouw F. M.

1.6. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 5 november 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 10 november 2025 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.05.2025 werd ingediend door:

Naam: U.(...)

Voorna(a)m(en): X.(...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn wettelijk geregistreerde partner F.(...) M.(...) NN. (...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° en 9° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een burger van de Unie doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus toegang hebben tot het grondgebied, er mag geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Betrokkene blijkt tijdelijk van het recht tot binnenkomst onttrokken, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Zwitserse autoriteiten en hem de toegang tot de Schengenzone verbiedt van 25.05.2012 tot 25.05.2027. Betrokkene staat nog steeds geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S.II) ter fine van weigering van toegang signaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Uit de informatie van de Zwitserse autoriteiten blijkt dat betrokkene in Zwitserland op 3 december 2010 tot een gevangenisstraf van 4 jaar en 6 maanden werd veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Daarnaast blijkt betrokkene in Zwitserland ook veroordeeld voor brandstichting en is hij nog gekend voor onrechtmatige toe-eigening, diefstal en inbraak.

Er dient te worden opgemerkt dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie – C-225/16 van 26.07.2017). Uit de seining blijkt dat het inreisverbod geldig is van 25.05.2012 tot 25.05.2027. Betrokkene blijkt volgens zijn paspoort met nr. P02530815 (geldig van 3.11.2023 – 02.11.2033) de Schengenzone op 22.01.2024 ingereisd, op 21.02.2024 uitgereisd en op 24.02.2024 opnieuw ingereisd te zijn. Wellicht is de seining toen niet opgemerkt, omdat de seining op naam van U.(...) X.(...)x(...)t staat en niet op naam van U.(...) X.(...)d(...)t. De Zwitserse autoriteiten hebben echter wel

bevestigd dat het om één en dezelfde persoon gaat, nl. betrokkene. Het feit dat betrokkene nog is ingereisd, betekent niet dat het inreisverbod niet meer geldig zou zijn.

Het inreisverbod blijkt niet te zijn opgeheven of ingetrokken, gezien de seining nog steeds in het SIS-systeem is opgenomen op 30.10.2025. Hij heeft dus geenzins de Schengenzone voor de geldende termijn van het inreisverbod verlaten. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd of verkregen. Aangezien het inreisverbod nog loopt tot 25.05.2027 staat het vast dat betrokkene het inreisverbod niet heeft opgevolgd en aldus België en bij uitbreiding het Schengengrondgebied moet verlaten.

Het zou bovendien onverenigbaar zijn met artikel 25, eerste lid van de 'Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux, Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14.06.1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijk grenzen' (of de Schengenuitvoeringsovereenkomst) om te stellen dat een inreisverbod uitgevaardigd door een andere lidstaat (of Zwitserland) geen rechtsgevolgen meer zou hebben door het Schengengrondgebied niet te verlaten na een inreisverbod te hebben ontvangen, maar enkel zich te verplaatsen van de ene naar de andere lidstaat. Wanneer immers een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling bepaalt art. 25 dat dit slecht kan 'om ernstige redenen, in het bijzonder humanitaire overwegingen of ingevolge nationale verplichtingen' en dat deze lidstaat in ieder geval vooraf in overleg dient te treden met de signalerende lidstaat en rekening houden met 'de belangen van deze lidstaat'. Wanneer een lidstaat een inreisverbod oplegt aan een derdelander, wat gepaard gaat met een signalering, kan een andere Schengenlidstaat geen abstractie maken van het bestaan van dit inreisverbod indien de betrokkene een verblijfsaanvraag indient, ongeacht of de betrokkene het Schengengrondgebied al dan niet reeds verlaten heeft. Betrokkene kan desgewenst om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod vragen bij de Zwitserse autoriteiten. In elk geval kan België heden geen abstractie maken van het inreisverbod en de feiten die daaraan ten grondslag liggen.

Betrokkene voldoet dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 29.02.2024 een wettelijke samenwoning (geregistreerd op 22.04.2024) met de referentiepersoon heeft afgesloten. Dit is met andere woorden na het nemen van het inreisverbod. Betrokkene diende dus te weten dat zijn gezinsleven in België van in het begin precair is.

Een wettelijke samenwoning geeft niet automatisch recht op verblijf aan betrokkene. Om een aanvraag gezinshereniging te laten primeren op het bestaan van een inreisverbod dient er te worden beoordeeld, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn wettelijke partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. Ter staving van de huidige aanvraag werden de bewijsstukken zoals voorzien in artikel 40ter wanneer de aanvraag wordt ingediend in functie van een echtgeno(o)t(e) voorgelegd, nl. bewijs van ziektekostenverzekering voor hen beiden, bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, bewijs van verwantschap, het paspoort van betrokkene en het bewijs van voldoende huisvesting. Op basis van deze stavingsstukken kan er echter niet toe worden besloten dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding dat deze toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. In het dossier zijn er geen enkele elementen waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene. Referentiepersoon blijkt sinds 12.09.2016 onafgebroken tewerkgesteld in België, met name al jaren vooraleer zij betrokkene leerde kennen en een wettelijke band had met betrokkene. Zij oefent bovenop haar tewerkstelling een flexijob uit. Zij is al lange tijd in staat om voor haar zelf in het levensonderhoud te voorzien en gezien haar jarenlange onafgebroken tewerkstelling is het redelijk te stellen dat zij alles in het werk zal stellen om dit zelfstandig te blijven doen. Betrokkene zelf is op heden ook tewerkgesteld, kort nadat hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie en zo toegang had gekregen tot de arbeidsmarkt. Zowel betrokkene als de referentiepersoon blijken dus onafhankelijk en zelfstandig in het levensonderhoud te kunnen voorzien.

Bijkomend is de referentiepersoon sinds 2009 in België. Zij heeft, volgens het Rijksregister 2 meerderjarige kinderen, waarvan 1 nog inwoont bij de referentiepersoon. Deze kinderen zijn niet verwant met betrokkene. Zij was tot 28.03.2020 gehuwd met haar voormalige echtgenoot. Zij was dus van 2009 tot 2024 in staat om voor haar eigen onderhoud en dat van haar 2 kinderen te voorzien (en tot 2020 voor haar voormalig echtgenoot). Uit niets blijkt dat de referentiepersoon al die tijd beroep deed op betrokkene voor haar eigen onderhoud of dat van haar kinderen. De partner en haar kinderen bouwden een eigen leven op in België sinds 2009 en waren niet afhankelijk van betrokkene. Van hen kan dus verwacht worden dat zij inmiddels op

een gedegen netwerk kunnen terugvallen om in al hun behoeften te kunnen voorzien. Voor zover mijnheer dit wenst kan hij ook vanuit het buitenland een financiële bijdrage leveren, daartoe is aanwezigheid in België niet vereist.

Het kan bijgevolg niet blijken dat de referentiepersoon, door het aangaan van een wettelijke samenwoning met betrokkene, niet meer in staat is om in het Rijk te verblijven zonder de aanwezigheid van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn beiden volwassen personen. Niets wijst er in het administratief dossier op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod. Er wordt niet ontkend dat de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen hem en zijn partner. Er kan echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken tussen hen, waardoor de impact van de scheiding als beperkt wordt ingeschat. Bovendien is dit louter het gevolg van het niet respecteren van het van kracht zijnde inreisverbod. Het wordt betrokkene niet definitief onmogelijk gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn partner in België te ontwikkelen. Klassieke en moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene en de partner in staat stellen om in tussentijd nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan de referentiepersoon België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem kan verder gezet worden. Evenzeer staat het betrokkene en zijn partner vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het loutere feit dat de partner niet kan gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Ook de partner van betrokkene heeft trouwens roots in Kosovo. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt en aldus zich moet aanpassen, moeite moet doen om te integreren, vrienden te maken, de taal te leren (voor zover nog niet gekend), een nieuwe job moet vinden, enz. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat betrokkene zijn gezinsleven- en privéleven enkel in België kan verderzetten.

Geen van de overige voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststellingen.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene. Het afgeleid verblijfsrecht achten wij evenmin van toepassing. Het Al dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben dat het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Het afgeleid verblijfsrecht vindt echter geen toepassing op betrokkene, waardoor hij niet beschouwd kan worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Het inreisverbod blijft wel degelijk in voege. Betrokkene dient gevolg te geven aan het op hem rustende inreisverbod.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 47/1 juncto artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de formele en materiële motiveringsplicht en van "de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 met betrekking tot artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn en in het arrest *K.A. tegen België* van 8 mei 2018." Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

"Artikel 52 bepaalt het volgende:

"§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennisgegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,
2. Zij moeten beantwoorden aan de realiteit,
3. Tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; b) met elkaar komen samenleven;
- c) beiden ouder zijn dan eenentwintigjaar. (...)
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

(...)

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn hinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde. (...)” Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 7, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 7° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintigjaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Verzoeker kan zich niet vinden in de argumentatie van de verwerende partij nu diens aanvraag geweigerd werd wegens het bestaan van een inreisverbod en wegens het niet voorleggen van bewijzen inzake afhankelijkheid tussen verzoeker en diens wettelijk samenwonende partner.

Verzoeker is van oordeel dat daarentegen voldoende bewijzen door hem werden voorgelegd teneinde de aanvraag gezinshereniging gegrond te verklaren.

De voorwaarden worden evenwel absoluut niet onderzocht en verwerende partij verwijst volledig onterecht naar:

- het louter bestaan van een Zwitsers inreisverbod om elke verdere beoordeling te blokkeren, zonder enig individueel onderzoek naar de concrete gezins- en afhankelijkheidsomstandigheden van verzoeker en zijn Belgische partner, zoals uitdrukkelijk vereist door artikel 40ter Vw en het arrest C-82/16 van het Hof van Justitie;
 - de vermeende ontoegankelijkheid van verzoeker op het Schengengrondgebied (art. 24 SIS II), zonder daarbij ook maar één element te toetsen dat verzoeker effectief verhinderd zou zijn om een legaal verblijf in België te verkrijgen op basis van zijn gezinsleven met een Unieburger;
 - oude veroordelingen in Zwitserland uit 2010, zonder enig actueel onderzoek naar het persoonlijk parcours van verzoeker, diens integratie, actueel gedrag of maatschappelijk functioneren in België, en zonder enig afwegingselement in hoofde van proportionaliteit of individuele beoordeling;
 - een vermeend gebrek aan afhankelijkheid van de Belgische partner, zonder ook maar één concreet element van de aangeleverde bewijsstukken te onderzoeken, noch rekening te houden met de actuele familiale en sociale context, het gezamenlijk huishouden en de financiële verwevenheid van partijen;
 - een zuiver abstracte redenering dat partners “moderne communicatiemiddelen” kunnen gebruiken en dat de partner desgevallend naar Kosovo zou kunnen verhuizen, zonder aandacht voor de feitelijke situatie, de duurzame vestiging van de Belgische partner in België sedert 2009, haar professionele situatie, de aanwezigheid van haar kinderen in België en de evident onevenredige impact van dergelijke verwijzing.
- Verwerende partij schendt op deze manier het eerste en enig middel.

Verzoeker verwijst naar volgende passage (<https://www.agii.be/thema/vreemdelingenrechtinternationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/uitwijzing/inreisverbodvoororderdelanders>, geraadpleegd op 14/10/2024):

“Tenzij het gaat om een asielaanvraag, een 9ter aanvraag, een 9bis-aanvraag of een aanvraag gezinshereniging met een Belg, zal DVZ je verblijfsaanvraag tijdens de termijn van het inreisverbod niet in aanmerking nemen: DVZ zal je aanvraag dus niet (ten gronde) onderzoeken. Je moet eerst gevolg geven aan het BGV en in je herkomstland de opheffing of de opschorting van het inreisverbod bekomen alvorens je een verblijfsaanvraag kan indienen. Uit het Ouhrami-arrest van het Hof van Justitie volgt nochtans dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan DVZ een niet-uitgevoerd BGV met inreisverbod nog moeilijk invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.”

Bovendien is de stelling van de Raad van State dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest K.A. t. België. In dat arrest stelt het Hof van Justitie immers duidelijk dat een derdelands-familieid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familieid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie infra).

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU. Dat oordeelde het Hof van Justitie in het arrest K.A. E.A. t. België dd. 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 20 VWEU stelt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

- a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;
- b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;
- c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;
- d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese Ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelandsfamilielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger).

Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU. In de bestreden beslissing wordt dit niet op afdoende wijze gemotiveerd, welke stelt dat de partner een volwassen Belg is, sinds 1995 in België verblijft en aldus een netwerk zou moeten hebben.

Men gaat er kortweg vanuit dat eisende partij geen afhankelijkheidsrelatie kan bewijzen, doch eisende partij kreeg daar in het kader van huidige aanvraag tot gezinshereniging niet eens de kans toe.

Indien eisende partij zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de referentiepersoon ontzegd wordt van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Het Hof van Justitie oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De niet-in aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU.

Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het Hof van Justitie wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Dit is in casu niet het geval. Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.

Het middel is aldus ernstig en gegrond.

De bestreden beslissing miskent volledig de daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner, door zich te beperken tot abstracte veronderstellingen en algemene stellingen, zonder enig individueel onderzoek naar de concrete omstandigheden van hun gezinsleven. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker en zijn partner sinds februari 2024 feitelijk samenleven en sinds 22.04.2024 wettelijk samenwonend zijn, hetgeen door verwerende partij uitdrukkelijk wordt bevestigd. Zij wonen samen op hetzelfde adres en voeren een gezamenlijke huishouding in Antwerpen.

Verzoeker verkreeg pas toegang tot de Belgische arbeidsmarkt via het attest van immatriculatie en heeft sindsdien aanzienlijk bijgedragen aan het gezamenlijk huishouden, zowel financieel als praktisch, onder meer door structurele ondersteuning in de dagelijkse taken, de huishoudelijke lasten en de zorg voor de woning. Zijn partner, die sedert 2009 duurzaam gevestigd is in België, oefent een voltijdse tewerkstelling uit én een aanvullende flexijob, en draagt aldus de primaire financiële verantwoordelijkheid voor het gezin. De bestreden beslissing houdt volstrekt geen rekening met de zwaarte van deze dubbele professionele belasting, noch met de rol die verzoeker vervult in de ondersteuning van zijn partner.

Verwerende partij onderzoekt bovendien niet de impact die een scheiding van de partners zou hebben op het fysieke, psychische en sociale welzijn van de Belgische partner, noch op haar economische stabiliteit. De beslissing suggereert integendeel dat "volwassenen in principe onafhankelijk kunnen leven" en dat moderne communicatiemiddelen volstaan om het gezinsleven te behouden, zonder rekening te houden met de specifieke situatie, met name het duurzaam samenleven, de materiële verwevenheid, de emotionele afhankelijkheid en de intensiteit van hun dagelijkse zorgrelatie.

De beslissing reduceert aldus de beoordeling tot een louter formele toetsing van administratieve criteria (ziektekostenverzekering, bestaansmiddelen, huisvesting), en gaat voorbij aan de essentie van het Unierechtelijk begrip afhankelijkheid zoals ontwikkeld door het Hof van Justitie: een concrete, individuele en op feiten gebaseerde analyse van de vraag of de partner, gelet op alle relevante omstandigheden, daadwerkelijk gescheiden kan worden van de aanvrager zonder disproportionele aantasting van haar gezinsleven en haar persoonlijke situatie. Door dit onderzoek volledig achterwege te laten, is de bestreden

beslissing genomen in strijd met de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Daarenboven wordt volstrekt miskend dat de Belgische partner haar volledige sociale, familiale en professionele leven in België heeft opgebouwd, waar bovendien nog één meerderjarig kind bij haar inwoont. De suggestie dat zij verzoeker zou kunnen volgen naar Kosovo, of dat hun relatie kan worden voortgezet via digitale communicatiemiddelen, gebeurt zonder één enkel concreet element dat deze veronderstelling draagkracht verleent en zonder afweging van de ernstige socioeconomische, familiale, medische en psychosociale gevolgen hiervan. De beslissing is daarom manifest onevenredig en onvoldoende gemotiveerd.

Gelet op het voorgaande had verwerende partij een grondig, individueel en multidimensionaal onderzoek moeten voeren naar de daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie van verzoeker t.a.v. zijn partner. Het ontbreken van deze analyse en de vervanging ervan door louter stereotiepe motivering leidt noodzakelijk tot de vernietiging van de bestreden beslissing."

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 47/1 *juncto* artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er bovendien op dat er in het vreemdelingenbesluit geen artikel 47/1 werd opgenomen.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de, eveneens door verzoeker geschonden geachte, materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (*cf.* RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De gemachtigde van de minister verduidelijkt bovendien dat, gelet op de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, de verblijfsaanvraag onderzocht wordt overeenkomstig artikel 40*ter* zoals geformuleerd voor de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025. De relevante passage uit deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)"*

Deze wetsbepaling verwijst naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet. De relevante bepalingen uit dit artikel luiden als volgt:

*"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)"*

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.”

2.7. Deze door verzoeker geschonden geachte artikelen bevatten aldus een reeks voorwaarden die moeten vervuld zijn om het verblijfsrecht als familielid van een Belg erkend te zien, maar die staan thans niet ter discussie. In de bestreden beslissing wordt immers vastgesteld dat verzoeker het voorwerp is van een Zwitsers inreisverbod met een duur van 15 jaar, waardoor hij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° en 9° van de vreemdelingenwet.

Vervolgens wordt nagegaan of er aan verzoeker, die omwille van het inreisverbod niet rechtstreeks in aanmerking kan komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, desgevallend een afgeleid verblijfsrecht moet worden verleend omwille van het burgerschap van de Unie van zijn wettelijk samenwonende partner. Hierbij dient te worden nagegaan of de verplichting in hoofde van verzoeker om de Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen tot gevolg zou hebben dat zijn partner eveneens het grondgebied van de Unie in zijn gehaal zou moeten verlaten, zoals bedoeld in het arrest *K.A. e.a.* van het Hof van Justitie (HvJ 8 mei 2018, *K.A. e.a.*, nr. C-82/16). Aangezien volgens de gemachtigde van de minister geen afhankelijkheidsverhouding blijkt, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht en hij *“gevolg (dient) te geven aan het op hem rustende inreisverbod”*.

2.8. Verzoeker betoogt in zijn enig middel dat de bestreden beslissing louter verwijst naar het Zwitsers inreisverbod, zonder onderzoek te voeren naar de concrete, gezins- en afhankelijkheidsomstandigheden van verzoeker en zijn Belgische partner, zoals vereist door de *K.A.-rechtspraak*. De door verzoeker aangeleverde bewijsstukken zouden volgens hem niet zijn onderzocht en de bestreden beslissing zou dan ook de daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn partner volledig miskennen.

2.9. De Raad merkt vooreerst op dat het enkele gegeven dat het Zwitserse inreisverbod gestoeld zou zijn op veroordelingen uit 2010, zoals verzoeker in zijn middel aangeeft, geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat hij omwille van deze veroordelingen uit het verleden wegens drugsfeiten, brandstichting, diefstallen en inbraak, actueel nog steeds *“als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S.II)”* geseind staat. Verzoeker maakt overigens niet aannemelijk dat hij dit inreisverbod van 15 jaar heeft nageleefd en/of de nodige stappen heeft gezet om het Zwitserse inreisverbod te laten vernietigen of de opschorting ervan te vragen.

Het Hof van Justitie heeft in het reeds aangehaalde arrest *K.A. e.a.* geoordeeld dat artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) toelaat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, af te wijzen omwille van een geldend inreisverbod in hoofde van de derdelander, doch enkel indien een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit is gebleken dat de weigering van het verblijfsrecht niet tot gevolg heeft dat de Unieburger wordt gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn gehaal te verlaten.

Zo kan volgens het Hof *“de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.”* Volgens het Hof dient de bevoegde nationale autoriteit *“dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”* (HvJ 8 mei 2018, *K.A. e.a.*, C-82/16, punt 57). Verder werd nog onderstreept dat *“volwassenen [...] in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.”* (*Ibid.*, § 65).

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag (bijlage 19ter) zijn aanmeldingsformulier, zijn Kosovaars paspoort, het bewijs van wettelijke samenwoning, een bewijs van de ziektekostenverzekering, een notariële aankoopakte van het appartement, loonfiches van de

referentiepersoon en een attest van gezinssamenstelling voorlegde. De Raad ziet niet in hoe uit deze documenten een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon kan blijken, zoals hij in zijn middel lijkt te willen doen geloven. Uit volgende bewoordingen uit de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat het vereiste onderzoek in het licht van artikel 20 van het VWEU *in casu* wel degelijk werd doorgevoerd:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 29.02.2024 een wettelijke samenwoning (geregistreerd op 22.04.2024) met de referentiepersoon heeft afgesloten. Dit is met andere woorden na het nemen van het inreisverbod. Betrokkene diende dus te weten dat zijn gezinsleven in België van in het begin precair is. Een wettelijke samenwoning geeft niet automatisch recht op verblijf aan betrokkene. Om een aanvraag gezinshereniging te laten primeren op het bestaan van een inreisverbod dient er te worden beoordeeld, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn wettelijke partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. Ter staving van de huidige aanvraag werden de bewijsstukken zoals voorzien in artikel 40ter wanneer de aanvraag wordt ingediend in functie van een echtgeno(o)t(e) voorgelegd, nl. bewijs van ziektekostenverzekering voor hen beiden, bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, bewijs van verwantschap, het paspoort van betrokkene en het bewijs van voldoende huisvesting. Op basis van deze stavingsstukken kan er echter niet toe worden besloten dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. In het dossier zijn er geen enkele elementen waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene. Referentiepersoon blijkt sinds 12.09.2016 onafgebroken tewerkgesteld in België, met name al jaren vooraleer zij betrokkene leerde kennen en een wettelijke band had met betrokkene. Zij oefent bovenop haar tewerkstelling een flexijob uit. Zij is al lange tijd in staat om voor haar zelf in het levensonderhoud te voorzien en gezien haar jarenlange onafgebroken tewerkstelling is het redelijk te stellen dat zij alles in het werk zal stellen om dit zelfstandig te blijven doen. Betrokkene zelf is op heden ook tewerkgesteld, kort nadat hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie en zo toegang had gekregen tot de arbeidsmarkt. Zowel betrokkene als de referentiepersoon blijken dus onafhankelijk en zelfstandig in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Bijkomend is de referentiepersoon sinds 2009 in België. Zij heeft, volgens het Rijksregister 2 meerderjarige kinderen, waarvan 1 nog inwoont bij de referentiepersoon. Deze kinderen zijn niet verwant met betrokkene. Zij was tot 28.03.2020 gehuwd met haar voormalige echtgenoot. Zij was dus van 2009 tot 2024 in staat om voor haar eigen onderhoud en dat van haar 2 kinderen te voorzien (en tot 2020 voor haar voormalig echtgenoot). Uit niets blijkt dat de referentiepersoon al die tijd beroep deed op betrokkene voor haar eigen onderhoud of dat van haar kinderen. De partner en haar kinderen bouwden een eigen leven op in België sinds 2009 en waren niet afhankelijk van betrokkene. Van hen kan dus verwacht worden dat zij inmiddels op een gedegen netwerk kunnen terugvallen om in al hun behoeften te kunnen voorzien. Voor zover mijnheer dit wenst kan hij ook vanuit het buitenland een financiële bijdrage leveren, daartoe is aanwezigheid in België niet vereist.

Het kan bijgevolg niet blijken dat de referentiepersoon, door het aangaan van een wettelijke samenwoning met betrokkene, niet meer in staat is om in het Rijk te verblijven zonder de aanwezigheid van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn beiden volwassen personen. Niets wijst er in het administratief dossier op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkene's inreisverbod. Er wordt niet ontkend dat de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen hem en zijn partner. Er kan echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken tussen hen, waardoor de impact van de scheiding als beperkt wordt ingeschat. Bovendien is dit louter het gevolg van het niet respecteren van het van kracht zijnde inreisverbod. Het wordt betrokkene niet definitief onmogelijk gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn partner in België te ontwikkelen. Klassieke en moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene en de partner in staat stellen om in tussentijd nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan de referentiepersoon België vrijelijk inen uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem kan verder gezet worden. Evenzeer staat het betrokkene en zijn partner vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het loutere feit dat de partner niet kan gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Ook de partner van betrokkene heeft trouwens roots in Kosovo. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt en aldus zich moet aanpassen, moeite moet doen om te integreren, vrienden te maken, de taal te leren (voor zover nog niet gekend), een nieuwe job moet vinden, enz. Uit het administratief dossier

blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat betrokkene zijn gezinsleven- en privéleven enkel in België kan verderzetten.

Geen van de overige voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststellingen.”

2.11. Aldus heeft de gemachtigde van de minister heel concreet, aan de hand van de gegevens van het administratief dossier, onderzocht of verzoeker in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU, maar vastgesteld dat de hiervoor vereiste afhankelijkheidsrelatie met zijn Belgische partner niet afdoende blijkt. De geciteerde motieven zijn voldoende daadkrachtig om deze vaststelling te onderbouwen. Verzoeker gaat ook nergens concreet in op de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Door louter te beweren dat de bedoelde afhankelijkheidsrelatie wel degelijk voorhanden is, toont hij niet aan dat de gemachtigde van de minister bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen.

Waar verzoeker voorhoudt dat de gemachtigde van de minister geen enkel van de door hem aangeleverde bewijsstukken heeft onderzocht, merkt de Raad op dat hij nalaat uiteen te zetten met welk van de door hem neergelegde stukken geen rekening werd gehouden. In zoverre verzoeker wijst op zijn actuele familiale en sociale context, het gezamenlijk huishouden en de financiële verwevenheid van hem en zijn partner, stelt de Raad vast dat verzoeker weinig informatie over zijn huishouden had meegedeeld. Bovendien blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de minister hier wel degelijk rekening mee heeft gehouden. De gemachtigde van de minister onderzocht immers of verzoeker en zijn partner in staat zijn om onafhankelijk van elkaar in hun levensonderhoud te voorzien en stelde vast dat dit voor de beide partners het geval is. Waar verzoeker vervolgens wijst op de feitelijke situatie van zijn partner, meer in het bijzonder op haar duurzame vestiging in België, haar professionele situatie en de aanwezigheid van haar twee kinderen, stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de minister ook hiermee rekening hield bij het nemen van de bestreden beslissing. De gemachtigde van de minister benadrukt in dit verband immers dat de referentiepersoon van 2009 tot 2024 in staat was om in haar eigen levensonderhoud en dat van haar 2 kinderen te voorzien waardoor van hen verwacht kan worden dat zij inmiddels op een gedegen netwerk kunnen terugvallen om in al hun behoeften te kunnen voorzien. Waar verzoeker voorhoudt dat hij sinds dat hij toegang heeft tot de Belgische arbeidsmarkt aanzienlijke bijdragen heeft geleverd aan het gezamenlijk huishouden, zowel financieel als praktisch, onder meer door structurele ondersteuning in de dagelijkse taken zoals de huishoudelijke lasten en de zorg voor de woning, stelt de Raad vast dat hij deze bewering met geen enkel begin van bewijs staaft. Bovendien doet verzoeker hiermee geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat zowel verzoeker als zijn partner in staat zijn om in hun eigen levensbehoeften te voorzien en dat niets erop wijst dat de referentiepersoon ertoe gedwongen zou worden om verzoeker te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou moeten verlaten. Middels klassieke en moderne communicatiemiddelen en bezoeken aan verzoeker kunnen hij en zijn partner hun gezinsleven bovendien onderhouden. De gemachtigde van de minister heeft dus wel degelijk onderzoek gevoerd naar de impact van een (tijdelijke) scheiding tussen hem en zijn partner, maar oordeelde dat deze als beperkt kan worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat bij deze beoordeling enig relevant gegeven onterecht niet in rekening is gebracht, dat hierbij wordt uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of dat de beoordeling kennelijk onredelijk is.

Verzoeker slaagt er aldus niet in om aannemelijk te maken dat verweerder zijn standpunt niet kon handhaven dat er tussen hem en zijn wettelijk samenwonende partner geen afhankelijkheidsband blijkt die van die aard is dat hij in aanmerking zou komen voor een afgeleid verblijfsrecht in toepassing van artikel 20 van het VWEU.

2.12. Nu verzoeker niet kan overtuigen dat onterecht geen bijzondere afhankelijkheidsband in de zin van artikel 20 van het VWEU werd vastgesteld, blijkt ook niet dat in dit verband een verdere beoordeling zich opdrong inzake de vraag of er actueel nog voldoende ernstige redenen van openbare orde spelen die een uitzondering op het verblijfsrecht in het kader van artikel 20 van het VWEU rechtvaardigen.

2.13. Verzoeker weerlegt de beoordeling van verweerder verder niet dat om het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te kunnen genieten, niet enkel moet zijn voldaan aan de verblijfsvoorwaarden in deze wetbepaling, maar de aanvrager ook moet beschikken over het recht op binnenkomst in België en deze dus niet het voorwerp mag uitmaken van een geldig inreisverbod. Het arrest K.A. e.a. van het Hof van Justitie maakt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, ook niet dat dit standpunt niet langer kan worden aangehouden, maar dit verduidelijkt enkel dat het inreisverbod weliswaar een reden kan vormen om een verblijfsaanvraag af te wijzen, maar enkel op voorwaarde dat, zoals in voorliggende zaak, tevens werd vastgesteld dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die maakt dat de Unieburger er feitelijk toe wordt verplicht om het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

2.14. Verzoeker wijst ten slotte op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de

wet van 13 mei 1955 (hierna: het EHRM) en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Artikel 7 van het Handvest bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84). Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

2.15. Verzoeker beperkt zich in zijn middel tot de stelling dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 8 van het EVRM en 7 van het Handvest en lijkt voor te houden dat hij en zijn wettelijk samenwonende partner niet van elkaar gescheiden kunnen worden.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker nooit eerder toegelaten of gemachtigd werd tot verblijf op het Belgische grondgebied en dat hij zelfs het voorwerp is van een inreisverbod. Onderhavige zaak betreft aldus een situatie van eerste toelating waarbij geen afweging dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM. In een dergelijk geval moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Bij deze beoordeling is het van belang om na te gaan of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten of behoorden te weten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Zoals de gemachtigde van de minister overweegt in de bestreden beslissing en de verweerder aanstipt in zijn nota met opmerkingen, diende verzoeker te weten dat zijn gezinsleven in België van in het begin precair was. Zowel verzoeker als zijn partner behoorden immers te weten dat het opbouwen van een gezinsleven in België, gelet op het illegaal verblijf en het inreisverbod van betrokkene, bijzonder moeilijk zou zijn.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn geval een positieve verplichting rust op de overheid om het privé- en gezinsleven in België te handhaven en/of te bevorderen door hem alsnog een verblijfstitel af te leveren, hoewel hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont ook niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN